

ползва най-рационално", а обществото е длъжно "да осигури условия за това" (Казаков, 2001). Грешките в образователната политика могат да лишат няколко поколения от достъп до висококвалифицирани работни места и да осуетят пълноценната реализация на изявени таланти. Известно е, че когато "става дума за човешки капитал, отделният индивид като че ли го олицетворява най-добре. Той е главният обект на въздействие и ползите могат да се сведат до него самия, до собствения му статус, както и до мотивацията му да получи по-добро образование и квалификация...обществото може само да поддържа или стимулира процеса, както и да акумулира опит в това отношение" (пак там). Възниква въпросът може ли България да приеме нова модерна стратегия за развитие на образованието по статистика с акцент върху формиране на статистическа грамотност при всички образователни степени - начално, средно, висше, продължаващо професионално образование - и може ли да направи това сама. Смяната на политическата система, опитът за модернизация на политическите партии и реформирането на Националния статистически институт дават основание да предположим, че проблемите при реализиране на такава стратегия биха били по-скоро финансови или дължащи се на специфични характеристики на националната култура. За да се обоснове тази хипотеза, може да се потърси мястото на България по измеренията на Хеерт Хофстеде за националните ценностни системи, които позволяват смислено сравнение на националните култури. Тъй като Х. Хофстеде не е включил България в своите изследвания, чрез аналогия с други страни и въз основа на резултати от изучаване на ценностите в страната и впечатления от наблюдения може да се формира представа за относителното ѝ положение по неговите измерения. Предложеното положение на българската национална култура по измерителите на Х. Хофстеде от неговия възпитаник доц. М. Минков (лектор по международни различия в организационното поведение, International University - Sofia) се потвърждава от изследвания на Ю. Генов, президент на "ПроСофт" - АД, и доц. Соня Карабелъова от катедра "Психология" в СУ "Св. Кл. Охридски". Измерението избягване на несигурността (ИИН) разкрива степента, до която "членовете на една култура се чувстват застрашени от несигурни или непознати ситуации" (Хофстеде, 2001, с. 365). Характерно за страни със силно избягване на несигурността е първоначално трудно възприемане на новости, но впоследствие проблемите се преодоляват и тези страни често се оказват дори по-възприемчиви от други с по-голямо национално богатство. Предвид високите нива на стрес в обществото, причина за всеобща неудовлетвореност - от работата, от държавата, от околната среда и живота, България може да се определи като култура с висока степен на избягване на несигурността. Измерението властово разстояние